

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obo/19/2018
Identifikačné číslo spisu: 1002899343
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1002899343.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Veselej Zemaníkovej a členiek senátu Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v spore žalobcu: P. I., bytom V., zastúpeného JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, so sídlom Rázusova 1, Košice, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Kýčerského 7, Bratislava, IČO: 36 857 513, o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 659 695,90 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2018, č. k. 28Cb/2/2002-1502, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2018, č. k. 28Cb/2/2002-1502 potvrdzuje.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) z 24. apríla 2018, č. k. 28Cb/2/2002-1502 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa (v znení jej doplnenia z 2. novembra 2009) domáhal, aby súd:

I. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v periodiku Večer na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedlnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedlnenia, ako boli použité v článku „Státisíce v lufté“ uverejnenom dňa 22. januára 1998, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- žalobca pred realizáciou zahraničnej platby na Ukrajinu, ktorú od žalovaného požadoval, bol upozornený na zvýšenú rizikovosť Ukrajiny ako cieľovej krajiny platby,
- tvrdenie žalobcu, že mu zamestnanci žalovaného nevedeli vysvetliť, za čo zaplatil poplatok za realizáciu platby vo výške pol percenta zo sumy, čiže 1 275,35 Sk, je nepravdivé,
- údajný zoznam korešpondenčných bánk predložených žalobcom bol pre danú transakciu absolútne nepoužiteľný,
- tvrdenie žalobcu, že stanovil bankovú cestu pre transakciu s využitím Deutsche bank, je minimálne

nekorektné,

- žalobca vystavil opätovne dňa 3. novembra 1997 príkaz na novú úhradu, tento však 4. novembra 1997 zrušil,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

II. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v periodiku Večer na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedlnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedlnenia, ako boli použité v článku „Ad: Státisice v lufte“ uverejnenom dňa 21. novembra 1998, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- sa žalobca domáha náhrady škody voči žalovanému v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky,

- sa žalobca v žalobnom návrhu vyhol prípadnej zodpovednosti za vzniknutú situáciu,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

III. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Pravda na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedlnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedlnenia, ako boli použité v článku „Poleno pod nohy“ uverejnenom dňa 18. januára 1999, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- na základe prešetrenia celej záležitosti je zrejmé, že žalobca si rozhodujúcou mierou omeškanie platby spôsobil sám,

- žalobca neposkytol žalovanému dostatočné a prehľadné údaje o bankovom spojení na banku Prikarpatja a realizoval platbu v značnom časovom strese,

- žalobca predložil doklad, z ktorého sa nedalo presne stanoviť bankové spojenie,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

IV. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Sme na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedlnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedlnenia, ako boli použité v článku „Chybná banková operácia zapríčinila krach podnikania živnostníka D. I.“ uverejnenom dňa 19. januára 1999, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- chyba nie je na strane žalovaného,

- žalobcu upozornil, že prevody na Ukrajinu patria medzi rizikové a že ich nemožno zaručiť,

- žalobca v platobnom príkaze neuviedol bankové spojenie na banku Prikarpatja,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

V. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Pravda na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedlnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedlnenia, ako boli použité v článku „Pre banku na mizine“ uverejnenom dňa 10. januára 2001, v ktorom žalovaný uvedie, že nie je pravdivé jeho tvrdenie uverejnené v tomto článku, a to, že:

- žalovaný svojho klienta - žalobcu - upozornil na veľkú rizikovosť platieb na Ukrajinu, čím si v zmysle Obchodného zákonníka splnil svoju notifikačnú povinnosť s preventívnou funkciou zameranou na odvrátenie hrozacej škody,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

VI. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Pravda na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedlnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedlnenia, ako boli použité v článku „Nerovný súboj Dávida s Goliášom“ uverejnenom dňa 18. apríla 2001, v ktorom žalovaný uvedie, že nie je pravdivé jeho tvrdenie uverejnené v tomto článku, a to, že:

- žalovaný svojho klienta - žalobcu - upozornil na veľkú rizikovosť platieb do niektorých krajín bývalého ZSSR, aj na Ukrajinu, čím si v zmysle Obchodného zákonníka splnil svoju notifikačnú povinnosť s

preventívnu funkciu zameranou na odvrátenie hrozacej škody,
a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľňuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

VII. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v periodiku košický „Večer“ na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedľnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedľnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedľnenia, ako boli použité v článku „Vraj vinou banky skrachoval a nechce o tom mlčať“ uverejnenom dňa 30. augusta 2001, v ktorom žalovaný uvedie, že nie je pravdivé jeho tvrdenie uverejnené v tomto článku, a to, že:

- žalobca poskytuje médiám zavádzajúce komentáre,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľňuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

VIII. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Nový Čas na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedľnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedľnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedľnenia, ako boli použité v článku „VÚB verzus živnostník“ uverejnenom dňa 31. augusta 2001, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- webová stránka, ktorá poskytuje pohľad a názor žalobcu na celý spor s bankou, poškodzuje dobré meno banky už aj tým, že sa na nej objavili dôkazy, ktoré sú dôkazným prostriedkom v prebiehajúcom spore,

- konanie žalobcu pripomína praktiky, ktoré majú charakter vydierania,

- vďaka nedokonalosti právneho systému Slovenskej republiky si žalobca urobil z kauzy výnosnú živnosť,

- žalobca podal ďalšiu žalobu, kde pýta podstatne vyššiu sumu, ktorú však nevie zdokladovať,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľňuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

IX. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Sme na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedľnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedľnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedľnenia, ako boli použité v článku „Skrachovaný súkromný podnikateľ útočí na banku“ uverejnenom dňa 31. augusta 2001, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- žalobca predložil žalovanému neúplný údaj, v dôsledku čoho bola ťažko identifikovateľná banka príjemcu,

- zamestnanci banky upozornili žalobcu na veľkú rizikovosť platieb do niektorých krajín bývalého ZSSR, aj na Ukrajinu,

- upozornením žalobcu, že musí mať na zreteli existujúce riziko, si žalovaný splnil v zmysle Obchodného zákonníka svoju notifikačnú povinnosť s preventívnu funkciu zameranou na odvrátenie hrozacej škody,

- po podaní odvolania (správne má byť dovolania - pozn. odvolacieho súdu) začal žalobca z obavy, že dovolacie konanie skončí v jeho neprospech, na žalovaného opäť útočiť,

- žalobca si zvolil praktiky, ktoré majú charakter vydierania obžalovaného,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľňuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

X. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť v denníku Korzár na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedľnenia, v rovnakej veľkosti písma v titulku ospravedľnenia a v rovnakej veľkosti písma v texte ospravedľnenia, ako boli použité v článku „VÚBka žiada prešetriť ohováranie, aj keď verejnú inštitúciu ohovárať nie je možné“ uverejnenom dňa 27. februára 2002, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené v tomto článku, a to, že:

- žalobca používa na svojej internetovej stránke diskreditujúcej žalovaného mnohé invektívy na adresu žalovaného i jeho vrcholných manažérov,

- žalobca žiada ďalšie peniaze, ktoré doposiaľ na výzvu žalovaného nezdokladoval,

- žalobca používa praktiky hraničiace s vydieraním,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedľňuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

XI. uložil žalovanému povinnosť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť vo vysielaní televízie „TV NAŠA“ v čase o 18:00 hod. na svoje náklady formou platenej inzercie uverejnenie ospravedlnenia, v ktorom žalovaný uvedie, že nie sú pravdivé jeho tvrdenia uverejnené vo vysielaní televízie „TV NAŠA“ dňa 30. augusta 2001 v relácii „Správy“, že žalobca šíri v médiách na webovej stránke www.skandalna-vub.sk nepravdivé a hrubo skresľujúce informácie, predovšetkým že:

- pracovníci žalovaného nie sú odborníci a zmarili aj takú jednoduchú finančnú operáciu, ako je prevod peňazí z jednej banky do inej banky, pričom porušili zmluvu o bežnom účte, vlastné Obchodné podmienky VÚB a § 11a ods. 3 zákona č. 21/1992 Zb.,

- žalovaný vydal nepravdivé výpisy z účtu a nepravdivé debetné avíza, žalovaný klame svojich budúcich klientov už pri podpise zmluvy o bežnom účte. Vo svojich vlastných Obchodných podmienkach VÚB, ktoré sú neoddeliteľnou časťou zmluvy o bežnom účte, uvádza právne normy a zákony, o ktorých už vopred vie, že ich nebude dodržiavať. Vo vzťahu k svojim klientom sa v skutočnosti riadi „Jednotnými pravidlami pre inkasá“, ktoré sú v priamom rozpore s právnym stavom Slovenskej republiky, a ktoré môžu spôsobiť okamžité zruinovanie klienta banky. Tieto „Jednoduché pravidlá pre inkasá“ totiž zbavujú klientov banky ich podstatných práv a stavajú ich voči Všeobecnej úverovej banke, a.s., Bratislava, do bezprávného postavenia,

- žalovaný sústavne nedodržiava zákon č. 563/1991 Zb. o účtovníctve v znení neskorších predpisov tak, že svojim klientom nevydáva účtovné doklady, ale len výpisy z účtov a debetné avíza. Podľa jeho okamžitej potreby vydáva tieto debetné avíza a výpisy z účtov raz za účtovné doklady, ktoré sú vierohodné pre prípad daňovej kontroly, vydávanie ktorých mu prikazuje zákon č. 563/1991 Zb. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, a vydávanie ktorých preto nemôže spoplatňovať,

- inokedy však žalovaný, takisto podľa svojej okamžitej potreby, vydáva debetné avíza a výpisy z účtov za vlastné produkty, ktoré aj spoplatňuje podľa svojho Sadzobníka poplatkov. Týmto spôsobom bez právneho dôvodu získava žalovaný od svojich klientov miliardy korún ročne,

- toto poškodzovanie klientov by nebolo možné, keby ho netolerovalo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky v Banskej Bystrici, ktorému vyplýva zo zákona povinnosť kontrolovať vedenie účtovníctva u žalovaného a jeho klientov, a ktoré tvrdí, že výpisy z účtu majú charakter účtovného dokladu, avšak súčasne výpisy z účtu a debetné avíza prehlasuje za spoplatňovaný produkt žalovaného, ktorý vyplýva zo zmluvných vzťahov medzi bankou a klientom, do ktorého nemôže údajne vstupovať, čím vzniká absurdná situácia, keď Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky a daňové úrady nemôžu kontrolovať výpisy z účtu pri daňovej kontrole, ktoré oni sami pokladajú za účtovné a daňové doklady. Následkom tohto stavu žalovaný získava bez právneho dôvodu od svojich klientov miliardy korún ročne, pretože tieto dokumenty fakticky nemôže nikto kontrolovať a žalovaný tak môže do nich vpisovať aj poplatky za služby, ktoré preukázateľne nikdy nevykonal, prípadne poplatky, ktoré sú v rozpore s platnými zákonmi a dobrými mravmi,

- uvedený stav vystavuje klientov žalovaného nebezpečenstvu miliónových pokút za neexistujúcu účtovnú dokumentáciu od žalovaného, pričom záleží len na svojvôli daňových kontrolórov, ktoré doklady uznajú za účtovné a ktoré nie,

- uvedený stav porušuje ústavné, ľudské a občianske práva klientov žalovaného a zároveň im sťažuje uplatňovanie si týchto práv pri súdnych a občiansko-právnych konaniach,

- žalovaný je zo zákona povinný poskytovať Ministerstvu financií Slovenskej republiky a Národnej banke Slovenska účtovné závierky, konsolidované účtovné závierky a audity o účtovníctve, pričom vzhľadom na to, že u žalovaného neexistujú žiadne vierohodné účtovné doklady, tieto účtovné závierky, konsolidované účtovné závierky a audity o účtovníctve nie sú hodnoverným odrazom o hospodárení žalovaného a navyše podľa platných zákonov Národná banka Slovenska musí preplácať všetky náklady žalovaného spojené s vyhotovovaním takýchto nehodnoverných auditov o účtovníctve, čím ma žalovaný takto možnosť získavať zo štátnej pokladne neoprávnené platby,

- Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Národná banka Slovenska, Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, Okresné riaditeľstvo PZ v Bratislave II a Okresná prokuratúra Bratislava II sú o týchto skutočnostiach dostatočne informované z korešpondencie so žalobcom, ako aj z jeho webovej stránky www.skandalna-vub.sk a napriek tomu toto nedodržiavanie zákonov u žalovaného tolerujú a všetky sťažnosti a podnety ignorujú,

a zároveň uvedie, že ľutuje a ospravedlňuje sa za tento neoprávnený zásah do práva na ochranu obchodného mena a občianskej cti žalobcu.

XII. priznal žalobcovi právo uverejniť vyhovujúci rozsudok po nadobudnutí jeho právoplatnosti na trovy žalovaného v ľubovoľnom denníku s pôsobnosťou na celom území Slovenskej republiky v troch po sebe nasledujúcich vydaniach a

XIII. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1 659 659,90 eur.

1.1 Žalovanému priznal súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie posúdil žalobou uplatnený nárok ako nárok na ochranu osobnosti podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pritom uviedol, že Občiansky zákonník poskytuje ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou občianskoprávnej ochrany cti je to, aby bol zásah objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti občana privodiť.

2.1. Krajský súd skonštatoval, že porušenie práva na česť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach iných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Difamačné tvrdenia je potrebné posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých došlo k predmetnému tvrdeniu.

3. Vo vzťahu k predmetu sporu súd prvej inštancie zvýraznil, že všetky v žalobe označené skutky sa mali stať v období rokov 1998 až 2001, kedy prebiehal medzi stranami súdny spor o náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti žalovaného. O tomto spore informoval v médiách žalobca a tvrdenia žalovaného, za ktoré žiada žalobca ospravedlnenia, boli vždy uverejnené ako reakcia na tvrdenia žalobcu a boli totožné s procesnou obranou žalovaného v súdnom spore.

3.1. K skutku uvedenému pod č. I. súd prvej inštancie uviedol, že sa nejedná o tvrdenia, ktoré by uviedol žalovaný v článku „Státisíce v lufte“ uverejnenom v periodiku Večer dňa 22. januára 1998, keďže celý článok popisuje bankovú operáciu tak, ako ju redakcii periodika popísal žalobca a v článku sa cituje iba stanovisko žalovaného z odporu proti platobnému rozkazu. Krajský súd tak dospel k záveru, že to bol žalobca, ktorý sa rozhodol odpor (z ktorého bol citovaný názor žalovaného) uverejniť.

3.2. V prípade skutkov uvedených pod č. II. - X. išlo o stanoviská žalovaného zverejnené prostredníctvom hovorca, ktoré predstavovali reakciu na tvrdenia žalobcu v uverejnených článkoch. Podľa krajského súdu predmetné tvrdenia žalovaného neboli spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu, pretože nie sú ani ironické, ani difamačného charakteru. Z tvrdení žalovaného možno vyvodíť, že odmietal svoju zodpovednosť z neúspešnej bankovej operácie a snažil sa presunúť zodpovednosť na žalobcu, tieto tvrdenia však v kontexte uverejnených článkov nemohli v žiadnom prípade znižovať česť a dôstojnosť žalobcu. Všetky články boli v médiách uverejnené z iniciatívy žalobcu ako subjektu, ktorý utrpel škodu v dôsledku konania žalovaného a vyznievali v jeho prospech. Stanoviská žalovaného boli zverejnené len ako reakcia na tvrdenia žalobcu. Vzhľadom na okolnosti, za akých boli predmetné stanoviská žalovaného zverejnené - t. j. ako reakcia na tvrdenia žalobcu - a s prihliadnutím na ich obsah, ktorý nebol difamačný, mal súd prvej inštancie za to, že žalobcom označené tvrdenia žalovaného neboli spôsobilé zasiahnuť do cti žalovaného tým, že by znižovali jeho dôstojnosť a postavenie v podnikateľských alebo medziľudských vzťahoch.

3.3. Pokiaľ ide o skutok uvedený pod č. XI., súd prvej inštancie uviedol, že predmetné tvrdenie žalovaného možno hodnotiť ako jeho názor, resp. hodnotiaci úsudok na danú skutočnosť, pričom formu ani použité prostriedky nemožno hodnotiť ako neprimerané alebo znevažujúce žalobcu v podnikateľských kruhoch. V predmetnej televíznej relácii vyjadril svoj názor tak žalobca, ako aj žalovaný.

4. Krajský súd považoval za nadbytočné preukazovať, či tvrdenia žalovaného, ktoré boli obsahom jeho stanovísk zverejnených v médiách, boli pravdivé alebo nepravdivé, pretože neboli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu.

4.1. Pritom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v konaní nenavrhol vykonať žiadny dôkaz na preukázanie, či skutkami uvedenými pod č. I. až XI. bola znížená jeho česť, povest' a dôstojnosť u iných ľudí, alebo bola ohrozená jeho vážnosť, prípadne postavenie v spoločnosti. Žalobca navrhol v spore vypočuť 20 svedkov na preukázanie nepravdivosti tvrdení žalovaného o nerešpektovaní zákona č. 563/1991 Zb. o vedení účtovnej dokumentácie vo Všeobecnej úverovej banke, ktoré umožňuje

žalovanému poškodenie žalobcu, klientov žalovaného, štátnej pokladnice a o rozsiahlom obohatení sa žalovaného na úkon žalobcu a ostatných jeho klientov bez právneho dôvodu. Ďalších 5 žalobcom navrhnutých svedkov malo vypovedať o nepravdivých tvrdeniach v médiách a o priebehu súdnych sporov, o nerešpektovaní zmluvy o bežnom účte, vrátane Všeobecných podmienok VÚB, a.s. a zákona č. 21/1992 Zb. o bankách.

4.2. Podľa súdu prvej inštancie ani jeden z dôkazov navrhnutých žalobcom nemal preukázať, že žalovanými skutkami (t. j. tvrdeniami žalovaného v médiách) mohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu, keďže ani jeden z navrhnutých svedkov nemal vypovedať k okolnostiam, ako mali tvrdenia žalovaného zverejnené v médiách zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Navrhnuté dôkazy sa týkali buď samotnej bankovej operácie, činnosti banky, prípadne dodržiavaním zákonov zo strany žalovaného, čo s predmetom sporu - ktorým je ochrana osobnosti - nesúvisí. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zvýraznil, že predmetom sporu nie je náhrada škody podľa Obchodného zákonníka, pričom bolo nesporné, že žalovaný porušil svoju povinnosť a žalobca bol v spore o náhradu škody úspešný.

4.3. Krajský súd skonštatoval, že pri svojom rozhodovaní neprihliadal na žalobcom dodatočne uvádzané skutočnosti, že k poškodeniu jeho mena a cti malo dôjsť porušením povinnosti žalovaného zo zmluvy o bežnom účte, a že celá neúspešná transakcia so svojimi dôsledkami narušila jeho zdravie, keďže svoju žalobu skutkovo vymedzil ako žalobu na ochranu osobnosti spôsobenú tvrdeniami žalovaného v médiách. Žalobca napriek tomu, že sa domáhal ospravedlnenia za citované tvrdenia, ktoré mu mali privodiť zásah do osobnostných práv, nárok všeobecne odôvodňoval zmarenou obchodnou bankovou operáciou, finančnými stratami a stratou klientov. Z vyjadrenia žalobcu je zrejmé, že strata klientov a jeho finančné problémy neboli dôsledkom tvrdení žalovaného v médiách, ale boli dôsledkom porušenia povinnosti žalovaného podľa Obchodného zákonníka. Osobitne k psychickému ochoreniu, ktorým trpí žalobca - a ktoré preukazoval lekárskymi správami - súd prvej inštancie uviedol, že toto má pôvod v nevysporiadaných vzťahoch so žalovaným, so súdnymi spormi a finančnou situáciou, do ktorej sa dostal.

5. Súd prvej inštancie vzhľadom na uvedené uzavrel, že predpokladom úspešného uplatnenia nároku na ochranu osobnosti je, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby a tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť jej ujmu na právach, pričom obidve náležitosti musia byť splnené kumulatívne. Žalobca v konaní nepreukázal, že tvrdenia žalovaného v médiách boli spôsobilé privodiť zásah do jeho cti, povesti a dôstojnosti.

5.1. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy krajský súd uviedol, že podmienkou vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je predovšetkým neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Keďže nárok žalobcu na ochranu osobnosti nebol preukázaný, nemohol mu vzniknúť ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okrem toho súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca tento nárok žiadnym spôsobom nepreukázal a ani ho nezdôvodnil, keď iba všeobecne uvádzal, že nepostačuje morálne zadost'učinenie. Na základe čoho dospel žalobca k výške požadovanej nemajetkovej ujmy, v konaní neuviedol.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

7. Proti tomuto rozsudku podal dňa 11. júna 2018 odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Žalobca v odvolaní namietal, že súd mu svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.).

8. Odvolateľ namietal, že svoj nárok nevymedzil výlučne len ako nárok na ospravedlnenie za tvrdenia žalovaného zverejnené v médiách, keďže už v žalobe uviedol, že žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu zo zmluvy o bežnom účte. Rovnako v podaní z 2. novembra 2009 uviedol, že žalovaný nepostupoval v súlade so zmluvou o bežnom účte, v súlade so zákonom a ani v súlade s obchodnými podmienkami VÚB, a.s. Už v žalobe uviedol, že zmarením bankovej transakcie, vystavením nepravdivých výpisov z účtu, podaním trestného oznámenia obsahujúceho nepravdivé tvrdenia, podaním návrhu na súd, ktorý obsahoval nepravdivé tvrdenia a najmä uvádzaním nepravdivých informácií v médiách o príčinách a priebehu súdnych sporov vedených na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29Cb/1030/1997 a pod sp. zn. 29Cb/26/2003 žalovaný zasiahol do žalobcovej cti a ľudskej dôstojnosti ako občana a podnikateľa a neoprávnene používal jeho obchodné meno, v dôsledku čoho utrpela jeho povesť a vážnosť medzi známymi a príbuznými a najmä obchodnými partnermi, ktorí s ním zrušili zmluvy v dôsledku konania žalovaného, a ktorým musel žalobca zaplatiť nemalé majetkové sankcie. Na pojednávaní z 24. apríla 2018 žalobca uviedol, že svoj nárok odvodzuje od príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, pričom žalovaný porušením zmluvnej povinnosti zmaril obchodnú transakciu, čím poškodil jeho obchodné meno a česť. Žalovaný porušenie povinnosti neuznal a v článkoch sa nepravdivo vyjadroval o porušení povinností žalobcom. Nepravdivosť výrokov žalovaného podľa žalobcu vyplývala z rozsudkov vydaných v uvedených konaniach.

8.1. Žalobca svoj nárok, a to predovšetkým nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odvodzoval nielen od tvrdení žalovaného publikovaných v médiách, ale aj od jeho ďalších aktivít, a to predovšetkým od porušenia povinností vyplývajúcich mu zo zákona, zo zmluvy o bežnom účte a z jeho všeobecných obchodných podmienok v súvislosti s poukazaním platby do zahraničia a ďalšieho postupu žalovaného. Už len tá skutočnosť, že zmluvní partneri s ním zrušili zmluvy vinou žalovaného, dokazuje, že došlo k poškodeniu jeho obchodného mena.

8.2. Ak krajský súd odmietol vykonať navrhované dokazovanie na preukázanie dôvodnosti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu iných zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, ako boli tvrdenia uverejnené v médiách, resp. ak vykonané dôkazy hodnotil len z hľadiska, či preukazujú zásah tvrdení žalovaného uverejnených v médiách do osobnostných práv žalobcu, znemožnil mu realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže uplatnený nárok neposúdil komplexne a dôkazy nevyhodnotil vo vzájomnej súvislosti.

9. Žalobca nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že predmetné tvrdenia žalovaného neboli spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach tak, že by znížili jeho česť. Minimálne v čase uverejnenia výrokov uvedených pod č. VI. až X., bol právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 27Cb/1030/1997, ktorým bola ustálená výlučná zodpovednosť žalovaného za zmarenú bankovú transakciu, čo znamená, že žalovaný poskytoval médiám vedome nepravdivé tvrdenia, ktoré popierali závery súdu. Ani skutočnosť, že medzi stranami prebiehal súdny spor, podľa odvolateľa neodôvodňuje uvádzanie nepravdivých informácií pre médiá. Na intenzite zásahu spočívajúcim v opakovanom uvádzaní nepravdivých údajov nemôže zmeniť nič, ani okolnosť, na koho podnet médiá informovali o spore, pretože žalovaný nebol oprávnený uvádzať vedome nepravdivé informácie. Žalovaný ako banka je v pozícii osoby, ktorá požíva na verejnosti vyššiu mieru dôveryhodnosti ako žalobca. Odvolateľ pritom poukázal na čestné vyhlásenie X. E., z ktorého vyplýva, že ona i jej matka viac verili banke, ako žalobcovi, ktorý je ich príbuzný.

9.1. Vo vzťahu k skutku uvedenému pod č. XI. odvolateľ uviedol, že aj hodnotiaci úsudok môže predstavovať zásah do práva na ochranu osobnosti a možno ho považovať za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv. Žalobca namietal, že aj na preukázanie nepravdivosti a neprimeranosti tohto tvrdenia žalovaného navrhol vykonať dokazovanie, ktoré súd prvej inštancie odmietol vykonať, čím mu znemožnil realizáciu jemu patriacich procesných práv.

9.2. Záverom odvolateľ uviedol, že požiadavku súdu na preukázanie, že inkriminovanými výrokmi bola reálne znížená jeho česť, povesť a dôstojnosť u iných osôb, alebo bola ohrozená jeho vážnosť, považuje za nezákonnú.

10. V doplnení odvolania doručenom krajskému súdu počas plynutia lehoty na podanie odvolania dňa 12. júna 2018 žalobca uviedol, že nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch obстоjí nielen v prípade, že v značnej miere bola znížená dôstojnosť fyzickej osoby u iných ľudí, alebo jej vážnosť a postavenie v

spoločnosti, ale aj v iných bližšie nešpecifikovaných prípadoch prežívania oprávnenej osoby. Následkom neoprávneného zásahu do osobnosti oprávnenej osoby môže byť aj pocit frustrácie, depresia, úzkosť, alebo pocit poníženia, a práve takýmito následkami trpí. Odvolateľ zastáva názor, že najmä z lekárskej správy psychiatricky MUDr. W. V. z 9. marca 2018 vyplýva, že psychické ochorenie bolo zapríčinené súdnymi spormi so žalovaným a jeho útokmi v médiách. Taktiež aj z potvrdenia ČSOB, a.s. z 28. augusta 2001 podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že mu táto banka neposkytla úver z dôvodu nevysporiadaných vzťahov s inou bankou, t. j. so žalovaným.

11. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu z 29. júna 2018 navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny v plnom rozsahu potvrdil.

11.1. Podľa jeho názoru napadnutý rozsudok vecne správny, jeho odôvodnenie je dostatočne presvedčivé a zároveň postačujúce k zodpovedaniu rozhodujúcich otázok posudzovaného sporu. Súd prvej inštancie podrobne a jasne vysvetlil, prečo nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy týkajúce sa ďalších zo strany žalobcu presne neurčených aktivít žalovaného.

11.2. Žalovaný uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal iba ochrany za výroky zverejnené v médiách, ktoré sú uvádzané v petite žaloby, aj keď v odvolaní tvrdil opak. Podľa žalovaného odvolateľ nikdy v priebehu konania nepožadoval osobnostno-právnu ochranu za iné údajné aktivity žalovaného, ktoré by boli odlišné od tvrdení uverejnených v médiách. Zároveň poukázal na to, že dôvodom zamietnutia žaloby bol samotný (neškodný a nezávadný) obsah posudzovaných tvrdení zverejnených v médiách a nie údajný účinok. Ak chcel žalobca zvrátiť predmetný záver krajského súdu, bolo úlohou žalobcu vysvetliť, prečo sú jednotlivé tvrdenia z jeho pohľadu neakceptovateľné. Tomu sa však žalobca v odvolaní vôbec nevenoval napriek tomu, že sa zamerával na údajný účinok medializovaných tvrdení.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu podľa ustanovenia § 379 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nebol vo veci daný ani dôležitý verejný záujem, zohľadňujúc znenie ustanovenia § 390 C. s. p., dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, keďže tento riadny opravný prostriedok žalobcu smeruje proti vecne správne rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Úvodom najvyšší súd uvádza, že je funkčne príslušný na prejednanie odvolaní proti rozsudkom krajských súdov, ktoré vo veci konali a rozhodovali ako súdy prvej inštancie. Uvedené platí napriek skutočnosti, že právna úprava Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 výslovne neupravuje funkčnú príslušnosť najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 (viď ustanovenie § 10 ods. 2 O. s. p.) s výnimkou konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (viď ustanovenie § 31 ods. 2 C. s. p.). V tejto súvislosti je potrebné vychádzať z prechodného ustanovenia § 470 ods. 4 C. s. p., v zmysle ktorého konania začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončia súdy, na ktorých sa konanie začalo. Uvedené znamená, že konanie, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 na krajskom súde ako súde prvej inštancie, sa na tomto súde dokončí podľa Civilného sporového poriadku. Táto istá zásada platí aj pre štádium odvolacieho konania, že pokiaľ podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvej inštancie rozhodoval najvyšší súd, tak je najvyšší súd odvolacím súdom vo veciach, v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie, aj podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Zároveň tento záver vyplýva aj z aplikácie čl. 4 Základných princípov Civilného sporového poriadku, ako aj z ustanovenia § 34 C. s. p. v spojení s ustanovením § 31 ods. 2 C. s. p.. Preto aj v ďalších veciach (t. j. nielen v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských zmluvách), v ktorých koná a rozhoduje krajský súd ako súd prvej inštancie podľa predpisov účinných do 30. júna 2016, rozhoduje o odvolaniach najvyšší súd (rovnako viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2017, sp. zn. 3Obo/18/2017).

14. Predmetom konania je rozhodnutie o nároku žalobcu na ochranu osobnosti podľa ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (vrátane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 659 695,90 eur).

15. Odvolacie námietky žalobcu (vrátane doplnenia odvolania) proti rozsudku krajského súdu možno aj s ohľadom na uplatnené odvolacie dôvody rozdeliť do štyroch častí:

1/ nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie znemožňujúci realizáciu procesných práv žalobcu nevykonaním navrhnutých dôkazov,

2/ nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov,

3/ nesprávne zúženie predmetu sporu na nárok na ospravedlnenie za tvrdenia žalovaného zverejnené v médiách,

4/ nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu a že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

16. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu tvrdeného nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý mal žalobcovi znemožniť realizáciu jemu patriacich procesných práv, odvolací súd uvádza, že vychádzajúc z obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p.) tvrdenú zmätočnosť, ktorou malo byť postihnuté konanie pred súdom prvej inštancie (a naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), videl odvolateľ výlučne v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov.

16.1. Vo vzťahu k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16.2. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu sa rozumie taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

16.3. Aby bola naplnená predmetná odvolacia námietka (a aby bola daná dôvodnosť podaného odvolania), musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené predmetná odvolacia námietka žalobcu neobstojí, keďže posúdenie, ktoré z navrhnutých dôkazov je potrebné vykonať pre rozhodnutie v spore, prináleží výlučne súdu (k tomu vid' aj ustanovenie § 185 ods. 1 C. s. p.), subjektívny postoj strany sporu (napr. o potrebe vykonať ňou navrhnuté dôkazy) je pritom v zásade irelevantný. Tomuto výlučnému právu súdu zodpovedá povinnosť uložená mu ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. okrem iného uviesť v odôvodnení rozhodnutia, aké dôkazy označili strany sporu, ktoré dôkazy vykonal, a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy.

17.1. Súd prvej inštancie si v odvolaní napadnutom rozsudku povinnosť vyplývajúcu mu z § 220 ods. 2 C. s. p. splnil a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy (k tomu vid' predovšetkým bod 48 odôvodnenia rozsudku krajského súdu). Krajský súd tak postupoval v súlade s procesným predpisom upravujúcim civilné sporové konanie pred súdom. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (rovnako aj II. ÚS 122/05, III. ÚS 591/2013).

17.2. Osobitne odvolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Tento záver platí nielen pre samotné rozhodnutie súdu vo veci samej, ale aj pre čiastkové návrhy alebo požiadavky strán sporu (napr. v podobe návrhu strany na vykonanie dôkazu, ktorý súd neakceptoval).

18. Záverom k predmetnej odvolacej námietke odvolací súd poznamenáva, že argumentácia odvolateľa - pokiaľ ide o nevykonanie navrhnutých dôkazov - skôr smeruje k odôvodneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p. (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na

zistenie rozhodujúcich skutočností), ktorý však v odvolaní neuplatnil, a tento nie je odvolací súd oprávnený posudzovať z dôvodu viazanosti rozsahom odvolania (§ 379 C. s. p.) a uplatnenými odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C. s. p.). Tento záver je zvýraznený tým, že samotný žalobca v odvolaní výslovne uviedol, že v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov videl nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý mu mal znemožniť realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18.1. Významná je pritom aj tá skutočnosť, že žalobca je v odvolacom konaní (a aj v konaní pred súdom prvej inštancie) zastúpený advokátom, ktorý mu mal zabezpečiť kvalifikovanú právnu pomoc. Táto skutočnosť vyplýva z článku 11 ods. 3 Základných princípov Civilného sporového poriadku - v zmysle ktorého advokát ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou - a zároveň aj z ustanovenia § 18 ods. 1 veta prvá zákona o advokácii, podľa ktorého je advokát povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ustanovenie § 18 ods. 2 veta prvá uvedeného zákona ukladá advokátovi povinnosť pri výkone advokácie konať čestne a svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Z tohto dôvodu je opodstatnené očakávať, že advokát ako kvalifikovaný právny zástupca urobí všetko pre dosiahnutie procesného úspechu ním zastúpenej strany sporu a že v procesných úkonoch v priebehu sporového konania riadne uplatní všetky procesné nároky svojho klienta, a to vrátane riadneho uplatnenia a vymedzenia uplatnených odvolacích dôvodov.

19. Vo vzťahu k odvolacej námietke, v ktorej žalobca nesúhlasil s hodnotením vykonaných dôkazov (zrejme k uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. - pozn. odvolacieho súdu), z obsahu odvolania vyplýva nespokojnosť odvolateľa so závermi, ktoré vyvodil krajský súd z čestného vyhlásenia X. E., z lekárskej správy psychiatricky MUDr. W. V. a z potvrdenia Československej obchodnej banky, a.s., a z ktorých podľa odvolateľa mal vyplývať záver, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv.

19.1. Súd prvej inštancie uviedol, že z predmetných dôkazov vyplynulo nasledovné:

- banka údajne zmarila dôležitú obchodnú transakciu žalobcu, v dôsledku čoho mu vznikli veľké finančné straty, pričom spor trval viac rokov, pretože banka nechcela uznať svoju vinu a popierala to aj v médiách s tvrdením, že žalobca si to mal zaviniť sám, čo žalobca veľmi zle znášal, narušili sa jeho rodinné vzťahy (čestné vyhlásenie X. E.),

- žalobca sa lieči v psychiatrickej ambulancii po problémoch a súdnych sporoch so žalovaným, s tým, že súdne spory trvajú 20 rokov a kvôli nim sa ocitol v problematickej finančnej situácii a jeho psychický stav zhoršovali útoky zo strany banky v médiách (lekárska správa psychiatricky MUDr. W. V.),

- žalobcovi bola zamietnutá žiadosť o poskytnutie krátkodobého úveru vo výške 3 000 000,- Sk z dôvodu nedoriešeného súdneho sporu s ďalšou finančnou inštitúciou a z dôvodu nedostatočných podkladov k posúdeniu bonity klienta (potvrdenie Československej obchodnej banky, a.s.).

19.2. Z uvedených dôkazov vyvodil krajský súd záver, že nimi nebol preukázaný záver o tom, že tvrdeniami žalovaného zverejnenými v médiách malo dôjsť k zásahu do cti a ľudskej dôstojnosti. Uvedené dôkazy podľa súdu prvej inštancie výlučne preukazovali existenciu psychického ochorenia žalobcu, ktoré mohlo mať pôvod v súdnych sporoch so žalovaným a v jeho nepriaznivej finančnej situácii, pričom predmetom prebiehajúceho sporu nebola ochrana proti konaniu žalovaného všeobecne, ale ochrana proti tvrdeniam žalovaného zverejnených v médiách vymedzených žalobným návrhom, ktoré mali spôsobiť zásah do cti a dôstojnosti žalobcu.

20. Odvolací súd - pri rešpektovaní skutkového stavu zisteného krajským súdom - v zhode so súdom prvej inštancie uvádza, že skutočnosti, ktoré mali vyplývať z uvedených dôkazov, nesúvisia s predmetom rozhodovaného sporu, ktorý žalobca vymedzil žalobou z 10. decembra 2001 v znení jej doplnenia z 2. novembra 2009, ako nárok na ochranu osobnosti proti neoprávneným zásahom do jeho občianskej cti a dôstojnosti, resp. proti neoprávneným zásahom do jeho (obchodného) mena ako podnikateľa. Naproti tomu predmetné dôkazy mali preukazovať nepriaznivý zdravotný stav žalobcu, resp. negatívne dôsledky prebiehajúcich súdnych sporov so žalovaným na jeho rodinný a súkromný život (čo však nebolo predmetom sporu - pozn. odvolacieho súdu), prípadne, že žalobcovi iný bankový subjekt neposkytol úver z dôvodov, ktoré nesúvisia s výrokmí žalovaného vymedzenými v žalobe (z

dôvodu súdneho sporu so žalovaným a zároveň z dôvodu, že žalobca nepredložil banke dostatočné podklady, aby mohla posúdiť jeho bonitu - pozn. odvolacieho súdu).

20.1. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel z vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Preto žalobca v odvolaní nedôvodne tvrdil existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.

20.2. Len ako poznámku odvolací súd uvádza, že žalobca v odvolaní sa skôr domáhal, aby zo strany súdov boli vykonané dôkazy hodnotené spôsobom, ktorého sa v písomných podaniach (vrátane odvolania) domáhal. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj aj I. ÚS 97/97).

21. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa nesprávneho zúženia predmetu sporu na nárok na ospravedlnenie za tvrdenia žalovaného zverejnené v médiách a nesprávneho záveru súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv a že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

22. Podľa ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22.1. Podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

22.2. Podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

23. Predmetom ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka sú imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka, pričom jednotlivé predmety ochrany osobnosti sa členia na práva na ochranu:

- života, zdravia a telesnej integrity,
- cti a ľudskej dôstojnosti,
- súkromia,
- mena (a priezviska),
- prejavov osobnej povahy.

24. V rámci súdneho sporu, v ktorom sa žalobca domáha ochrany niektorého (niektorých) zo svojich osobnostných práv, je významné, ochrany ktorých konkrétnych z vyššie uvedených práv (viď bod 23) sa žalobou na ochranu osobnosti domáha. Súd rozhodujúci o žalobe na ochranu osobnosti je následne týmto vymedzením viazaný, a pokiaľ sa chce žalobca domáhať súdnou cestou domáhať ochrany iného (alebo ďalšieho) práva, než bolo pôvodne uplatnené v žalobe na ochranu osobnosti, je nevyhnutné, aby podal návrh na zmenu žaloby (§ 139 a nasl. C. s. p.), inak súd nemôže rozhodnúť o ochrane tohto „nového“ práva. V opačnom prípade by súd porušil zásadu viazanosti žalobným návrhom a rozhodol by ultra petitem. Aj v zmysle judikatúry ústavného súdu platí, že súd nie je v sporoch o ochranu osobnosti viazaný žalobným návrhom, iba pokiaľ ide o nároky upravené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré môže súd priznať v prípade pozitívneho záveru súdu o existencii neoprávneného zásahu do (v žalobe vymedzených) osobnostných práv žalobcu (k tomu v podrobnostiach viď nález ústavného súdu z 9. novembra 2016, sp. zn. I. ÚS 689/2014, konkrétne body 13 až 18 jeho odôvodnenia).

24.1. Inými slovami povedané, žalobu na ochranu osobnosti nemožno chápať tak, že sa ňou automaticky chránia všetky osobnostné práva vymenované v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka, ale len tie, vo vzťahu ku ktorým žalobca uviedol rozhodujúce skutočnosti ako povinnú náležitosť žaloby (viď ustanovenie § 132 ods. 1 C. s. p.). Ak žalobca chce podstatným spôsobom zmeniť alebo doplniť rozhodujúce skutočnosti, je povinný navrhnúť súdu, aby pripustil zmenu žaloby (k tomu viď § 139 v spojení s § 140 ods. 2 C. s. p.).

25. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene vytýkal krajskému súdu, ak posudzoval jeho nárok výlučne ako nárok na ochranu osobnosti pred nepravdivými tvrdeniami žalovaného zverejnenými v médiách, ktorými malo dôjsť k zásahu do jeho cti, ľudskej dôstojnosti a jeho obchodného mena.

25.1. V podaní z 2. novembra 2009 žalobca uviedol, že svoju žalobu doplnia o okolnosti týkajúce sa výrokov žalovaného v médiách tak, aby bolo žalovanému uložené poskytnúť mu zadost'učinenie za neoprávnené zásahy do jeho obchodného mena a občianskej cti uverejnením ospravedlňujúceho vyhlásenia v médiách a aj v peniazoch (č. l. 423 súdneho spisu). Rovnako aj na pojednávaní uskutočnenom na súde prvej inštancie dňa 24. apríla 2018 žalobca (jeho právny zástupca) predniesol žalobu zhodne s jeho podaním z 2. novembra 2009 (v zápisnici o pojednávaní nesprávne uvedený dátum 4. novembra 2009, kedy bolo podanie žalobcu z 2. novembra 2009 doručené krajskému súdu - pozn. odvolacieho súdu) a uviedol, že sa domáha ospravedlnenia za výroky zverejnené v médiách tak, ako sú podrobne rozpísané v písomnej žalobe.

25.2. Vychádzajúc z uvedeného je správny záver súdu prvej inštancie, ak posúdil nárok žalobcu výlučne ako nárok na ochranu osobnosti pred nepravdivými tvrdeniami žalovaného zverejnenými v médiách, ktorými malo dôjsť k zásahu do jeho cti, ľudskej dôstojnosti a jeho obchodného mena. Síce na pojednávaní uskutočnenom dňa 24. apríla 2018 žalobca uviedol, že došlo k narušeniu jeho zdravia a k narušeniu jeho súkromných (rodinných) vzťahov, avšak právo na ochranu zdravia a ani právo na ochranu súkromia žalobca v žalobe na ochranu osobnosti neuplatnil a ani vo vzťahu k týmto právam zmenu žaloby nenavrhol.

26. Vo vzťahu k poslednej odvolacej námietke - k tvrdenému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci krajským súdom - odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že Občiansky zákonník poskytuje ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Podmienkou je to, aby bol zásah objektívne spôsobilý takú ujmu osobnosti občana privodiť.

26.1. Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalobca nesúhlasí so záverom krajského súdu, podľa ktorého v žalobe vymedzené tvrdenia žalovaného neboli spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv, keďže išlo iba o reakciu na tvrdenia žalobcu a samotné tvrdenia žalovaného neboli ironické a ani difamačného charakteru.

27. Vo vzťahu k predmetnej odvolacej námietke (a v kontexte vyslovených záverov súdu prvej inštancie) odvolací súd poukazuje na judikatórne závery, v zmysle ktorých

- k zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, no aj takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú samé osebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne (1Cdo/113/2009),

- v súvislosti so skúmaním primeranosti určitého výroku je potrebné v prvom rade odlíšiť, či ide o skutkové tvrdenie, alebo hodnotiaci úsudok, pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia. Skutkové tvrdenie sa opiera fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. Pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. Hodnotiaci úsudok naopak vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky, tzn. či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby (30Cdo/5021/2008),

- ochranu osobnej cti poskytuje Občiansky zákonník výlučne proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti subjektu práva tým, že znižujú jeho česť u iných ľudí a ohrozujú tak vážnosť jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti. Nie je tu rozhodujúce, či k ujme skutočne došlo; postačuje objektívna spôsobilosť určitého konania takú ujmu spôsobiť. K porušeniu práva na česť môže dôjsť nepravdivými skutkovými tvrdeniami difamačného charakteru, ako aj zverejnením neprípustných hodnotiacich úsudkov o určitej osobe. Ak sú v kritike charakteristiky určitých javov a osôb použité

výrazy, ktorých miera expresivity je v značnom nepomere k cieľu kritiky, resp. ak je obsah kritiky neprimeraný posudzovanému konaniu kritizovaného a ak z nej vyplýva úmysel znevážiť, či uraziť kritizovanú osobu (tzv. intenzívny exces), ide o kritiku neprimeranú, ktorá je spôsobilá zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby (30Cdo/1941/2007),

- difamujúce tvrdenie zasahujúce do práva na ochranu osobnosti je nutné posúdiť nie len podľa použitých výrazov a formulácií, ale aj podľa celkového dojmu, ktorým pôsobí s prihliadnutím na všetky súvislosti a okolnosti, za ktorých k tvrdeniu došlo (30Cdo/332/2007).

27.1. Z uvedených kritérií je potrebné vychádzať aj v rozhodovanej veci. Ďalšou skutočnosťou, ktorú je nutné zohľadniť, je, že musí byť vždy hodnotený celý prejav, nikdy nie iba vytrhnutý výrok alebo veta (obdobne aj ÚS ČR IV. ÚS 302/2010).

28. Vychádzajúc z argumentácie žalobcu je zrejmé, že svoj nárok na ochranu osobnosti v žalobe vymedzenými tvrdeniami žalovaného, ktoré boli zverejnené v médiách, odvíjal od toho, že tieto sa viazali na súdny spor o náhradu škody (nakolko boli uverejnené v článkoch v médiách, ktoré informovali o súdnom spore), v ktorom bol žalobca úspešný, v dôsledku čoho považoval tvrdenia žalovaného za nepravdivé.

28.1. Predmetný záver je však nesprávny, a to aj v prípade, ak žalobcom označené výroky predstavovali argumentáciu žalovaného v spore o náhradu škody. Je nevyhnutné rozlišovať medzi prostriedkom procesnej obrany, s ktorým sa súdy nestotožnili, a šírením nepravdivých, difamačných alebo urážlivých výrokov.

28.2. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobou napadnuté výroky žalovaného (okrem výroku uvedeného pod č. I.) boli v médiách zverejnené počas trvania sporu o náhradu škody, pričom jednotlivé články boli zverejnené na základe podnetu žalobcu, ktorý dostal značný priestor, aby informoval o súdnom spore zo svojho pohľadu a aby prezentoval svoj názor na uplatnený nárok na náhradu škody. V predmetných článkoch dostal priestor na vyjadrenie žalovaný, pričom z obsahu týchto vyjadrení (a z jednotlivých v žalobnom návrhu vytrhnutých výrokov z týchto vyjadrení) je zrejmé, že žalovaný prezentoval vlastný názor na nárok žalobcu na náhradu škody, ktorý neuznával a považoval ho za neopodstatnený.

28.3. Osobitne k výroku uvedenému pod č. I. odvolací súd poukazuje na jednoznačný a správny záver súdu prvej inštancie, že sa nejedná o výrok žalovaného, ktorý by bol zverejnený v médiách, ale ide iba o vytrhnuté vety z procesnej obrany žalovaného obsiahnuté v odpore proti platobnému rozkazu, ktoré poskytol periodiku „Košický večer“ samotný žalobca. Je nemysliteľné, aby vo vzťahu k tvrdeniu, ktorého zverejnenie nastalo v dôsledku výlučnej aktivity žalobcu, sa žalobca domáhal voči inému subjektu ochrany svojich osobnostných práv. V prípade tohto výroku je totiž pôvodcom zásahu a subjektom ochrany tá istá osoba, a to žalobca.

29. S prihliadnutím na okolnosti, za ktorých boli výroky žalovaného uvedené pod č. II. až XI. zverejnené v médiách, ich celkový kontext a celý zverejnený obsah (nielen jednotlivé vety vytrhnuté žalobcom), ktorý nebol neprimeraný - keď žalovaný v zásade v médiách prezentoval iba argumentáciu, ktorá bola jeho procesnou obranou v spore o náhradu škody - nemal difamačný, znevažujúci alebo urážlivý charakter, je zrejmé, že tieto neboli spôsobilé zasiahnuť do jeho cti, dôstojnosti, alebo jeho mena a tak, ako skonštatoval aj súd prvej inštancie, neboli spôsobilé znížiť jeho postavenie v podnikateľských alebo medziľudských vzťahoch.

29.1. K samotnému tvrdeniu žalobcu, že došlo k narušeniu jeho rodinného a súkromného života, ako to malo vyplývať s ním predložených čestných vyhlásení, odvolací súd poukazuje na vyššie vyslovené závery (viď bod 25.2. vyššie), v ktorých dospel k záveru, že žalobca si v žalobe na ochranu osobnosti neuplatnil aj právo na ochranu súkromia. Rovnako ani odvolateľom uvádzaná skutočnosť, že rodinní príbuzní žalobcu viac „dôverovali“ tvrdeniam žalovaného ako tvrdeniam žalobcu, nemôže sama osebe opodstatňovať záver, že výrokmi žalovaného malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do cti alebo dôstojnosti žalobcu. Samotný subjektívny pocit žalobcu nemôže byť tým rozhodujúcim kritériom, aby súd mohol dospieť k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Významným je naopak objektívna spôsobilosť žalovaných výrokov neoprávnene zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Ako už bolo vyššie uvedené, jednotlivé výroky žalovaného neboli takého charakteru, že by odôvodňovali záver o ich objektívnej spôsobilosti neoprávnene zasiahnuť do v žalobe vymedzených osobnostných práv žalobcu. Preto krajský súd postupoval správne, ak žalobu na ochranu

osobnosti zamietol.

30. Záverom len ako poznámku odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o nárok na ochranu mena žalobcu (jeho obchodného mena), aj zo samotnej argumentácie žalobcu je zrejmé, že tento zásah odôvodňoval tým, že v dôsledku nesprávneho postupu žalovaného majúcom pôvod v záväzkovom vzťahu mu vznikla povinnosť zaplatiť svojim obchodným partnerom finančné sankcie a zároveň že nedošlo k uzavretiu obchodov s jednotlivými partnermi (resp. k ukončeniu zmluvných vzťahov), čím prišiel o značný očakávaný zisk. Z uvedeného je zrejmé, že v dôsledku porušenia zmluvnej povinnosti žalovaného došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu.

30.1. Žaloba o ochranu osobnosti však neposkytuje oprávnenej osobe ochranu pred neoprávnenými zásahmi do jej majetkovej sféry v podobe porušenia zmluvnej povinnosti, ale pred neoprávnenými zásahmi do nemateriálnej (osobnostnej) sféry fyzickej osoby, pričom jedným z následkov neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti (t. j. do nemajetkovej sféry fyzickej osoby) môže byť aj vznik škody (§ 16 Občianskeho zákonníka).

30.2. Žalobca pritom ani len netvrdil, že konkrétnymi výrokmí žalovaného (označenými pod č. I. až XI.), ktorými malo byť zasiahnuté do jeho osobnostných práv, malo dôjsť k vzniku škody, o to viac, ak žalobcom tvrdenému následku (vzniku škody) došlo ešte pred tým, než boli v médiách zverejnené jednotlivé tvrdenia žalovaného, ktoré mali podľa žalobcu zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Žalobca sa mohol domáhať ochrany pred neoprávneným zásahom žalovaného do jeho majetkových práv spôsobenej porušením zmluvnej povinnosti žalobou o náhradu škody podľa § 373 a nasl. Občodného zákonníka, pričom náhrada škody pozostáva z dvoch zložiek, a to zo skutočnej škody (t. j. o čo sa majetok poškodeného zmenšil) a z ušlého zisku (t. j. o čo sa majetok poškodeného nezväčšil). V tomto smere odvolací uzatvára, že žaloba o ochranu osobnosti nepredstavuje účinný prostriedok ochrany subjektívnych práv žalobcu.

31. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, tento vzniká až vtedy (za splnenia ďalších zákonných podmienok), ak súd dospeje k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, ktorá je subjektom ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že vymedzenými výrokmí žalovaného nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, nebola splnená základná podmienka vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

31.1. Jedinej nesprávnosti sa dopustil krajský súd iba v konštatovaní, že žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nepreukázal. Výška nemajetkovej ujmy sa nepreukazuje (rovnako ju nemožno určiť ani znaleckým posudkom) Výška nemajetkovej ujmy sa stanovuje poznatkami súdu s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tento nedostatok však vzhľadom na správny záver o tom, že nedošlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v dôsledku nedôvodnosti žaloby o ochranu osobnosti, nemá žiadny vplyv na vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

32. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že konanie pred súdom prvej inštancie nebolo postihnuté vadou zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p., ani inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33.1. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodol v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ a b/ C. s. p.). Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.